

ארבעה ראשי שנים פרק ראשון ראש השנה ב.

עין משפט נר מצוה

קו א מיי פ"א מהל'
קידוש המשג' ה"ל א'
קו ב ג מיי פ"ב (ופ"ה)
מהל' קידוש המשג'
הלכה טו עו ז' י"ז:

רבינו חננאל (המשך)
יום הכפורים. ומאן דאמר
משום ירקיא, אמר, מיתאי
איפשר לקביר עמימי, וזן
גריס, ורביס הללו שאמרו
ועלא ר' אחא, ראו לומר
שעשו אותם בית דין סעד
למסורת שכירס שבזון
מעברין (כענין) (כמו
שאמרן) שעיקר עיבור
השנה באביב, ויתנין אין
מעברין השנה לא מפני
גדין ולא מפני טלפין ולא
מפני גולות שלא פירחו,
אבל עושין אותן סעד
לשנה. והמספך של עיבור
[הוא] האביב כדגרסינן
דומן אביבא לא מסא.
ואקשינן ליתין אם נראה
החורש בזמנו, והוא ליל
מעברין ליה לאול
משום צורך שנתראה
לבות דין לעבר, והתני
רבה בר שמואל יכול
כשם שמעברין את השנה
לצורך, מפני האביב, כך
מעברין את החדש לצורך,
ת"ל החדש הוא לכם, כזה
ראה וקדש. ופריך רבה
אין מקדשין לצורך, אבל
מעברין החדש לצורך,
ותריץ להא דרבה בר
שמואל הכי, יכול כשם
שמעברין את השנה,
על האביב, ואת החדש,
לצורך השנה, כך מחסרין
ומקדשין את החדש
לצורך, ת"ל החדש הוא
לכם, כזה ראה וקדש. וכי
הא דאמר ר' יהושע בן לוי
מאיימין עליהו כדי לתזור
בזון ולא יתיקמו בדיהו
ויצטרחו, אי צטרחי
לבות דין, ואין מאיימין
על העדים על החדש שלא
נראה בזמנו, והוא ליל
ל', כלומר אין מאיימין
אותו ואמריץ לזון ההורו
והיעידו כי ההוא שנראה
לכם ענין כיתתא, הלכנה
היתה, ומקדשין אותו
ביום שלשים אם הוצרכו
בית דין לחסור, אלא
לא חסורין עליהו כדי
לקדשו בעת שלא נראה
בזמנו, כלומר מעברין ולא
מחסרין, ואקשינן לרבה
איני והא שלח ליה ר'
יהודה נשיאה לר' אמי,
הווי יודעין שכל שנתו
של ר' יוחנן היה מלמדנו,
מאיימין על העדים של
חדש שלא נראה בזמנו
לקדשו, שאניפ' שלא
ראו בלעיל אלא ענין
כיתתא, יעידו כי ראנו.
ופריך אבי ואמר הכי,
הא דר' יהושע בן לוי
קיימא בכל החדשים וזלתי
ניסן ותשרי, ור' יוחנן
קיימא בניסן ותשרי וזלתי
שארי ירחי, ותבחר לנו
דברי אבי כי כך הם
כאשר פירשנו, מתלמוד
בבא מציעא דשקלי וטרי
היא מלתא בחתלתל פרק
ראוהו בית דין וכל ישראל
אסקתו הכי, ולא פליגי,
מה דמר ר' יצירה בשם
ר' יהושע בן לוי אין
מעמעמן על שלא נראה
לקדשו, בשאר ירחי, ומה
דמר רבא מעמעמן על
שלא נראה לקדשו, ו[אין]

מאי טיבותא (עבדינן). שמעברין אלול דמוטצ' שלא יעברו כדי
שלא יהא תרי יומין מספק:
בין מלפניה בין מלאחריה. רצינו מס' לא גרס מלפניה דלס' חל
ראש השנה וסוכות, מלפניה תיפוק ליה משום מתיא דמקלט
יום הכפורים צחחד צצנת:

ש"ר ח' ר' יהודה נשיאה רבני
אמי. אין זה רצני יהודה
נשיאה שהתיר השמן צפרק אין
מעמעדין (ע"ד דף לו. וס' שהיה צימי
רצ' ושמואל דההוא צנו של ר"ג
צן רצני יהודה הנשיא והאי דהכא
תלמידו של ר' יוחנן דהוא כייף
לרצ' ושמואל):

הא בניסן ובתשרי. פ"י צקונטרס
שהמועדות מלויין צהן מקדשין
לצורך צשאר ירחי לא וי"מ איפכא:
ואם היתה שנה מעוברת חמשה.
צערין (דף ט:): פריך והא
איכא יומא (ד) דתלמיז שני משום דכל
שנה עודפת ארבעה ימים שמונה
שעות תתע"ז חלקים ואזון חלקים
מנצטרפין ליום שלס' לקוף שלשים
שנה ומשני משום דליתיה בכל שנה
לא קחשיב:

כ"ד

מאי טיבותא עולא אמר משום ירקיא רבי אחא בר חנינא אמר משום מתיא
מאי בנייהו איכא בנייהו ויה"כ שחל להיות אחר השבת מאן דאמר משום
מתיא מעברין ומאן דאמר משום ירקיא לאימת קא בעי להו לאורתא
לאורתא טרח ומייתי ולמ"ד משום ירקיא לעבריה משום מתיא אלא איכא
בנייהו וי"מ הסמוך לשבת בין מלפניה בין מלאחריה מ"ד משום ירקיא
מעברין ומאן דאמר משום מתיא אפשר בעממי ולמ"ד משום מתיא
לעבריה משום ירקיא אפשר בחמימי אי הכי מאי שנא לדידן אפילו לדידהו
נמי לדידן חביל לן עלמא לדידהו לא חביל להו עלמא איני והתני רבה בר
שמואל ביכול כשם שמעברין את השנה לצורך כך מעברין את החדש
לצורך ת"ל 'החדש הזה לכם ראש חדשים כזה ראה וקדש' אמר ר' רבא לא
קשיא כאן לעברו כאן לקדשו והכי קאמר יכול כשם שמעברין את השנה
ואת החדש לצורך כך מקדשין את החדש לצורך תלמוד לומר החדש הזה
לכם כזה ראה וקדש וכי הא דאמר רבי יהושע בן לוי 'מאיימין על העדים על
החדש שנראה בזמנו לעברו ואין מאיימין על העדים על החדש שלא נראה
בזמנו לקדשו איני והא שלח ליה רבי יהודה נשיאה לרבי אמי הווי יודעין שכל
ימיו של רבי יוחנן היה מלמדנו מאיימין על העדים על החדש שלא נראה
בזמנו לקדשו אע"פ שלא ראוהו יאמרו ראינו אמר אביי לא קשיא הא בניסן
ותשרי הא בשאר ירחי רבא אמר הא דתני רבה בר שמואל אחרים היא
דתניא א' אחרים אומרים אין בין עצרת לעצרת ואין בין ראש השנה לראש
השנה אלא ד' ימים בלבד ואם היתה שנה מעוברת חמשה רב דימי
מנהרדעא מתני איפכא מאיימין על העדים על החדש שלא נראה בזמנו
לקדשו ואין מאיימין על העדים על החדש שנראה בזמנו לעברו מ"מ
האי

העולם יש לנו הכל לפי צדצל עמוקה היא ואינה ארך הרים וגבעות כא"י ואין שולט זה אחר ואין צני ארך ישראל צריכין לעבר משום
מתיא ומשום ירקיא אלא צצצילנו: איני. וכי מעברין חודש לצורך: כשם שמעברין את השנה לצורך. מפני האביב והתקופה ופירות
האלין כדאיתא צפרק קמא דסנהדרין (דף י"א): כזה ראה וקדש. כיון שנתראה קדש צו ציוס: לעברו. לעשות את החסר מלא לצורך
מוטצ': לקדשו. ציוס שלשים והלכנה לא נראית ואם ימתינו עד יום מחר יהא שנת ויה"כ סמוכין אין מקדשין לצורך: וה"ק יכול כשם שמעברין
לצורך כך מקדשין לצורך פ"ל כזה ראה וקדש. ראה תחלה ואח"כ קדש אצל כשאתה מעברו ראה וקדש: הוא: מאיימין על העדים על
החדש שנראה בזמנו. ציוס שלשים שיחרישו צצציל לעברו: ואין מאיימין. ציוס שלשים על העדים שלא נראה ואזון צריכין לקדשו
היום כדי להפריד שנת מיום הכפורים ורצינו יעידו שקר: היא מנמדנו מאיימין נו'. אס אנו צריכין לעשות חסר: ניסן
ופשרי. שהמועדות מלויין צהן מקדשין לצורך: צשאר ירחי. לא אחר מה צורך לנו צשאר חדשים לחסר ולעבר כגון אותה
ששינוי צמסכת ערכין (דף ט:): אין פוחזין מארבעה חדשים המעוברין צשנה ולא נראה לעבר יותר על שמונה והמס' מפרשין הטעם
ואס עיברו שמונה וצוה לא נראית ציוס שלשים מנאלו צריכין לאיים עליהן לומר ראינו צצציל לקדש: הא דגני רבא. שאין
מעברין ולא מקדשין לצורך: אחרים היא. דלמתי לעולם כל החדשים אחד מלא ואחד חסר כסדר מולד הלכנה שמתחדשת
לעולם צכוף כ"ט ימים ומתחלה שהן חמשים ותשעה לשני חדשים: ארבעה ימים. אס נקבע עשיו צחחד צצנת יהא לשנה
מנאלו נדחה להלן ארבעה ימים: ואס היסה שנה מעוברת ה'. שמוסיפין עליה חדש חסר שדוחה להן מן שבעים שלימים יום אחד:
האי

מעמעמן על שנראה לעברו, על ניסן ועל תשרי. רבא אמר הא דתני רבה בר שמואל אחרין היא, דלית ליה בעור בחודשין כלל,
דתני אין בין ראש השנה ואין בין עצרת לעצרת אלא ד' ימים בלבד, ואם היתה שנה מעוברת חמשה. פ"י אין שנה
לעולם אלא אחד מלא ואחד חסר, והן שני ימים, יוצאין הווי ישארו ד' ימים. ואם היא מעוברת, חדש בעבור כי ימים הוא,
כ"ח ימים יוצאין הווי ישארו יום, הרי ה' ימים. רב דימי מתני איפכא, מאיימין על העדים על החדש שלא נראה בזמנו לקדשו,
דאמרינן היא כיתתא שריאה, לבנה הייתה, דלא מתיתו כשיקרא, ואין מאיימין על העדים על החדש שנראה בזמנו לעברו,
האי

אלא אי אמרת לעולם חסר אמאי מחללינן
משום "דמצוה לקדש על הראייה איכא
דאמרי א"ר נחמן אף אנן נמי תנינא על
שני חדשים מחללין את השבת על ניסן ועל
תשרי אי אמרת בשלמא לעולם חסר משום
הכי מחללינן דמצוה לקדש על הראייה אלא
אי אמרת זמנין מלא זמנין חסר אמאי
מחללינן נעבריה האידנא ונקדשיה למחר
אי דאקלע יום שלשים בשבת ה"נ הכא
במאי עסקינן דאקלע יום שלשים ואחד
בשבת דמצוה לקדש על הראייה מתיב רב
כהנא (ד) כשהמקדש קיים מחללין אף על כולן
מפני תקנת הקרבן מדכולוהו לאו משום
דמצוה לקדש על הראייה ניסן ותשרי נמי
לאו משום דמצוה לקדש על הראייה אי
אמרת בשלמא זמנין מלא זמנין חסר משום
הכי מחללינן אלא אי אמרת לעולם חסר
אמאי מחללינן תיובתא כי אתא עולא אמר
עברוה לאולו אמר עולא ידעי חברין בבלאי מאי טיבותא עבדינן בהדיהו
מאי טיבותא עולא אמר משום ירקיא רבי אחא בר חנינא אמר משום מתיא
מאי בנייהו איכא בנייהו ויה"כ שחל להיות אחר השבת מאן דאמר משום
מתיא מעברין ומאן דאמר משום ירקיא לאימת קא בעי להו לאורתא
לאורתא טרח ומייתי ולמ"ד משום ירקיא לעבריה משום מתיא אלא איכא
בנייהו וי"מ הסמוך לשבת בין מלפניה בין מלאחריה מ"ד משום ירקיא
מעברין ומאן דאמר משום מתיא אפשר בעממי ולמ"ד משום מתיא
לעבריה משום ירקיא אפשר בחמימי אי הכי מאי שנא לדידן אפילו לדידהו
נמי לדידן חביל לן עלמא לדידהו לא חביל להו עלמא איני והתני רבה בר
שמואל ביכול כשם שמעברין את השנה לצורך כך מעברין את החדש
לצורך ת"ל 'החדש הזה לכם ראש חדשים כזה ראה וקדש' אמר ר' רבא לא
קשיא כאן לעברו כאן לקדשו והכי קאמר יכול כשם שמעברין את השנה
ואת החדש לצורך כך מקדשין את החדש לצורך תלמוד לומר החדש הזה
לכם כזה ראה וקדש וכי הא דאמר רבי יהושע בן לוי 'מאיימין על העדים על
החדש שנראה בזמנו לעברו ואין מאיימין על העדים על החדש שלא נראה
בזמנו לקדשו איני והא שלח ליה רבי יהודה נשיאה לרבי אמי הווי יודעין שכל
ימיו של רבי יוחנן היה מלמדנו מאיימין על העדים על החדש שלא נראה
בזמנו לקדשו אע"פ שלא ראוהו יאמרו ראינו אמר אביי לא קשיא הא בניסן
ותשרי הא בשאר ירחי רבא אמר הא דתני רבה בר שמואל אחרים היא
דתניא א' אחרים אומרים אין בין עצרת לעצרת ואין בין ראש השנה לראש
השנה אלא ד' ימים בלבד ואם היתה שנה מעוברת חמשה רב דימי
מנהרדעא מתני איפכא מאיימין על העדים על החדש שלא נראה בזמנו
לקדשו ואין מאיימין על העדים על החדש שנראה בזמנו לעברו מ"מ
האי

אלא אי אמרת לעולם חסר אמאי מחללינן משום "דמצוה לקדש על הראייה איכא דאמרי א"ר נחמן אף אנן נמי תנינא על שני חדשים מחללין את השבת על ניסן ועל תשרי אי אמרת בשלמא לעולם חסר משום הכי מחללינן דמצוה לקדש על הראייה אלא אי אמרת זמנין מלא זמנין חסר אמאי מחללינן נעבריה האידנא ונקדשיה למחר אי דאקלע יום שלשים בשבת ה"נ הכא במאי עסקינן דאקלע יום שלשים ואחד בשבת דמצוה לקדש על הראייה מתיב רב כהנא (ד) כשהמקדש קיים מחללין אף על כולן מפני תקנת הקרבן מדכולוהו לאו משום דמצוה לקדש על הראייה ניסן ותשרי נמי לאו משום דמצוה לקדש על הראייה אי אמרת בשלמא זמנין מלא זמנין חסר משום הכי מחללינן אלא אי אמרת לעולם חסר אמאי מחללינן תיובתא כי אתא עולא אמר עברוה לאולו אמר עולא ידעי חברין בבלאי מאי טיבותא עבדינן בהדיהו **מאי** טיבותא עולא אמר משום ירקיא רבי אחא בר חנינא אמר משום מתיא **מאי** בנייהו איכא בנייהו ויה"כ שחל להיות אחר השבת מאן דאמר משום מתיא מעברין ומאן דאמר משום ירקיא לאימת קא בעי להו לאורתא לאורתא טרח ומייתי ולמ"ד משום ירקיא לעבריה משום מתיא אלא איכא בנייהו וי"מ הסמוך לשבת בין מלפניה בין מלאחריה מ"ד משום ירקיא מעברין ומאן דאמר משום מתיא אפשר בעממי ולמ"ד משום מתיא לעבריה משום ירקיא אפשר בחמימי אי הכי מאי שנא לדידן אפילו לדידהו נמי לדידן חביל לן עלמא לדידהו לא חביל להו עלמא איני והתני רבה בר שמואל ביכול כשם שמעברין את השנה לצורך כך מעברין את החדש לצורך ת"ל 'החדש הזה לכם ראש חדשים כזה ראה וקדש' אמר ר' רבא לא קשיא כאן לעברו כאן לקדשו והכי קאמר יכול כשם שמעברין את השנה ואת החדש לצורך כך מקדשין את החדש לצורך תלמוד לומר החדש הזה לכם כזה ראה וקדש וכי הא דאמר רבי יהושע בן לוי 'מאיימין על העדים על החדש שנראה בזמנו לעברו ואין מאיימין על העדים על החדש שלא נראה בזמנו לקדשו איני והא שלח ליה רבי יהודה נשיאה לרבי אמי הווי יודעין שכל ימיו של רבי יוחנן היה מלמדנו מאיימין על העדים על החדש שלא נראה בזמנו לקדשו אע"פ שלא ראוהו יאמרו ראינו אמר אביי לא קשיא הא בניסן ותשרי הא בשאר ירחי רבא אמר הא דתני רבה בר שמואל אחרים היא דתניא א' אחרים אומרים אין בין עצרת לעצרת ואין בין ראש השנה לראש השנה אלא ד' ימים בלבד ואם היתה שנה מעוברת חמשה רב דימי מנהרדעא מתני איפכא מאיימין על העדים על החדש שלא נראה בזמנו לקדשו ואין מאיימין על העדים על החדש שנראה בזמנו לעברו מ"מ האי

העולם יש לנו הכל לפי צדצל עמוקה היא ואינה ארך הרים וגבעות כא"י ואין שולט זה אחר ואין צני ארך ישראל צריכין לעבר משום מתיא ומשום ירקיא אלא צצצילנו: איני. וכי מעברין חודש לצורך: כשם שמעברין את השנה לצורך. מפני האביב והתקופה ופירות האלן כדאיתא צפרק קמא דסנהדרין (דף י"א): כזה ראה וקדש. כיון שנתראה קדש צו ציוס: לעברו. לעשות את החסר מלא לצורך מוטצ': לקדשו. ציוס שלשים והלכנה לא נראית ואם ימתינו עד יום מחר יהא שנת ויה"כ סמוכין אין מקדשין לצורך: וה"ק יכול כשם שמעברין לצורך כך מקדשין לצורך פ"ל כזה ראה וקדש. ראה תחלה ואח"כ קדש אצל כשאתה מעברו ראה וקדש: הוא: מאיימין על העדים על החדש שנראה בזמנו. ציוס שלשים שיחרישו צצציל לעברו: ואין מאיימין. ציוס שלשים על העדים שלא נראה ואזון צריכין לקדשו היום כדי להפריד שנת מיום הכפורים ורצינו יעידו שקר: היא מנמדנו מאיימין נו'. אס אנו צריכין לעשות חסר: ניסן ופשרי. שהמועדות מלויין צהן מקדשין לצורך: צשאר ירחי. לא אחר מה צורך לנו צשאר חדשים לחסר ולעבר כגון אותה ששינוי צמסכת ערכין (דף ט:): אין פוחזין מארבעה חדשים המעוברין צשנה ולא נראה לעבר יותר על שמונה והמס' מפרשין הטעם ואס עיברו שמונה וצוה לא נראית ציוס שלשים מנאלו צריכין לאיים עליהן לומר ראינו צצציל לקדש: הא דגני רבא. שאין מעברין ולא מקדשין לצורך: אחרים היא. דלמתי לעולם כל החדשים אחד מלא ואחד חסר כסדר מולד הלכנה שמתחדשת לעולם צכוף כ"ט ימים ומתחלה שהן חמשים ותשעה לשני חדשים: ארבעה ימים. אס נקבע עשיו צחחד צצנת יהא לשנה מנאלו נדחה להלן ארבעה ימים: ואס היסה שנה מעוברת ה'. שמוסיפין עליה חדש חסר שדוחה להן מן שבעים שלימים יום אחד:
האי

העולם יש לנו הכל לפי צדצל עמוקה היא ואינה ארך הרים וגבעות כא"י ואין שולט זה אחר ואין צני ארך ישראל צריכין לעבר משום מתיא ומשום ירקיא אלא צצצילנו: איני. וכי מעברין חודש לצורך: כשם שמעברין את השנה לצורך. מפני האביב והתקופה ופירות האלן כדאיתא צפרק קמא דסנהדרין (דף י"א): כזה ראה וקדש. כיון שנתראה קדש צו ציוס: לעברו. לעשות את החסר מלא לצורך מוטצ': לקדשו. ציוס שלשים והלכנה לא נראית ואם ימתינו עד יום מחר יהא שנת ויה"כ סמוכין אין מקדשין לצורך: וה"ק יכול כשם שמעברין לצורך כך מקדשין לצורך פ"ל כזה ראה וקדש. ראה תחלה ואח"כ קדש אצל כשאתה מעברו ראה וקדש: הוא: מאיימין על העדים על החדש שנראה בזמנו. ציוס שלשים שיחרישו צצציל לעברו: ואין מאיימין. ציוס שלשים על העדים שלא נראה ואזון צריכין לקדשו היום כדי להפריד שנת מיום הכפורים ורצינו יעידו שקר: היא מנמדנו מאיימין נו'. אס אנו צריכין לעשות חסר: ניסן ופשרי. שהמועדות מלויין צהן מקדשין לצורך: צשאר ירחי. לא אחר מה צורך לנו צשאר חדשים לחסר ולעבר כגון אותה ששינוי צמסכת ערכין (דף ט:): אין פוחזין מארבעה חדשים המעוברין צשנה ולא נראה לעבר יותר על שמונה והמס' מפרשין הטעם ואס עיברו שמונה וצוה לא נראית ציוס שלשים מנאלו צריכין לאיים עליהן לומר ראינו צצציל לקדש: הא דגני רבא. שאין מעברין ולא מקדשין לצורך: אחרים היא. דלמתי לעולם כל החדשים אחד מלא ואחד חסר כסדר מולד הלכנה שמתחדשת לעולם צכוף כ"ט ימים ומתחלה שהן חמשים ותשעה לשני חדשים: ארבעה ימים. אס נקבע עשיו צחחד צצנת יהא לשנה מנאלו נדחה להלן ארבעה ימים: ואס היסה שנה מעוברת ה'. שמוסיפין עליה חדש חסר שדוחה להן מן שבעים שלימים יום אחד:
האי

(א) לקמן פ"ב (ב) הלח"מ פ"ג דין ג' לק"מ העמק אמר רב לר"א (א) ונתן ערכין פ"א ה"ד לעל ו: שנת פ"ו סוכה ט: ערכין ט: (ד) ויקרא ט: (ה) ענין ג' דף טז ד"ה קהלא, (ו) י"ל דשעי וימת דתלמי,

תורה אור השלם
1. החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לקדש השנה: שנות י"ב

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה איכא דלמתי כי קס"ד חילול שבת משום מנאלו: (ב) ד"ה נעבריה האידנא ביום שלשים: (ג) ד"ה שנות י"ב

מוסף רש"י
מפני תקנת הקרבן: על ר"ח שיקרי צומט (קס"ו) אלא ד' ימים בלבד. ראה רש"י ומוסף רש"י לעיל ז' 3.

רבינו חננאל

מדתן וכשהמקדש קיים יוצאין אף על כולן מפני תקנת קרבן, מפני החדשים כולן לאו משום דמצוה לקדש על הראייה, ניסן ותשרי נמי לאו משום דמצוה לקדש על הראייה, אלא משום תקנת המועדות. אלא אי אמרת בשלמא זמנין מלא זמנין חסר, משום הכי מחללינן תיובתא. וגם לעדות רבי יהושע בן לוי דאמר לעולם שני אדרים חסורין, הא מתניתין תיובתא עליה, ולא עמדה אלא עדות ר' יסאי משום דהווי זכריה ומלאכי. כי אתא עולא אמר עברוה לאולו. כלומר אצטרין כפי צדצל לזון המסורת בהיתה ב"ד בית דין (לא הווי מגלין אלא אותו למוזמנין לעיין) בדרב ר' אבהו (מפני שבת) ועיבורה לאולו, ו[נ]מפני (שקראו) [מה נקרא] סוד העבור, מפני שבת אין לא הווי מגלין אותו אלא למוזמנין לעיין בדרב ר' והווי אותה שנה יום שלשים לאולו יום הסוכן לשבת בין מלפניה בין מלאחריה. וכיון שראה (שלא) [נעולא] כי עיבור בית דין לאולו, נאמה לו שבת דין מעברין על צורך השנה, שלא יבא ראש שנה בערב שבת ולא (בשאר) [באחד] שבבת, (אלא) לחבר שתי קדושות כאח, מפני כבוד משה, אן כגון שמחת יום טוב בתענוג ירקו וכיוצא בהן. וחלילה לעבר אלא על המסורת שפורסה ביום המשג' רבינו, אבל מי שלא נתגלו [לן] העיקרים (מוזמנים) [נמנה] כי על צל צורך מעברין, ועל זה אמר עולא אין שם צורך לדרב אלא משום ירקיא, רבי אחא אמר משום מתיא. ואם חל כ"ט באולו יום חמישי, מיקלע ראש שנה בערב שבת, ולא יתכן שתי קדושות כאחת. (עולא) [ר' אחא] אמר מעברין לאולו, חשב בדרעו משום מתיא דלא איסרוהו. כלומר, אם ישאר המת שני ימים יסריחו (ל) וכן יום הכפורים שבת היתה באחד בשבת או בערב שבת כיוצא בו. אבל (אם) משום ירקיא לא מעברין, איפשר בחמימי. פי' אע"ג דיימיין ירקיא, איפשר למיכל מניהו. ויש אומרים למישליקוהו ולבשוליהו ולמישביקוהו בחמימי, דאכיל לזון במוצאי

(א) מדברי רבינו ר' ע"ז גלו נראה דני אהתי היה לו בגמי' לנמי' משום ירקיא לא חייס משום מתיא כלל משום דלפטר בעממי אכלי י"ע דהא ביו"ח א"א בעממי.